

Warszawa, 28.09.2020

Dr hab. prof. ucz. Małgorzata Żytko
Wydział Pedagogiczny UW
mzytko@uw.edu.pl
tel.602291210

RECENZJA DOROBKU NAUKOWEGO, DYDAKTYCZNEGO
ORAZ ORGANIZACYJNEGO DR AGNIESZKI IWANICKIEJ, W POSTĘPOWANIU
O NADANIE STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO W DZIEDZINIE NAUK
SPOŁECZNYCH, W DYSCYPLINIE PEDAGOGIKA, PRZYGOTOWANA DLA RADY
DYSCYPLINY PEDAGOGIKA UAM

I. PODSTAWA FORMALNO-PRAWNA RECENZJI

Niniejsza recenzja została sporządzona w związku z decyzją Rady Doskonałości Naukowej z dnia 15.06.2020 roku w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dr Agnieszki Iwanickiej. Podstawą prawną sporządzenia recenzji jest ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U z 2017 r., poz. 1789, tekst ujednolicony ze zm.) oraz rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. z 2011 r., nr 196, poz. 1165) w związku z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę– Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669, tekst ujednolicony ze zm.).

II. Sylwetka zawodowa Habilitantki

Pani dr Agnieszka Iwanicka ukończyła studia magisterskie w zakresie pedagogiki w 1999 roku na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1999-2004 odbywała na tym samym Wydziale studia doktoranckie, które ukończyła w 2004 roku, uzyskując stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki. Temat jej rozprawy doktorskiej: *Wpływ środków masowego komunikowania na poziom aktywności kulturowej młodzieży*. Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka podjęła w 2005 pracę na stanowisku adiunkta w Zakładzie Edukacji Medialnej na Wydziale Studiów Edukacyjnych UAM w Poznaniu i jest tam zatrudniona do chwili obecnej. Podejmowała też w

tym czasie dodatkowe szkolenia i studia. Ukończyła m.in. Studia Podyplomowe w zakresie Zintegrowanej Edukacji Przedszkolnej i Wczesnoszkolnej. Habilitantka odbyła także w 2017 roku staż naukowy w USA w Brookdale Community College w Lincroft.

Problematyka, wokół której skoncentrowana jest aktywność naukowa Habilitantki, dotyczy różnych aspektów pedagogiki medialnej. Skupia się na zagadnieniach oddziaływania massmediów na odbiorców, aktywności kulturowej podejmowanej pod wpływem mediów, a także znaczeniu szczególnego medium jakim jest radio oraz edukacji medialnej i roli technologii w rozwoju i aktywności dzieci i młodzieży. Te zainteresowania i studia naukowe zaowocowały licznymi publikacjami, aktywnością dydaktyczną oraz popularyzatorską i szkoleniową. Obszar zainteresowań naukowych Habilitantki jest spójny, konsekwentnie rozwijany w podejmowanych analizach teoretycznych i studiach empirycznych. Po doktoracie opublikowała 14 rozdziałów w monografiach, 8 artykułów w punktowanych czasopismach oraz była redaktorem naukowym jednej monografii. Uczestniczyła również aktywnie z referatami w 32 konferencjach, w większości krajowych. Liczba cytowań w bazie Google Scholar od 2015 roku 27, h-indeks 2.

Do ważnych obszarów aktywności naukowej Habilitantki należy zaliczyć udział w międzynarodowych projektach badawczych: *Media and Information Literacy Policies in Europe*, którego efektem był współudział w opracowaniu raportu na temat edukacji medialnej w Polsce oraz udział w projekcie *ySkills* w ramach Międzynarodowego Programu Ramowego Horyzont 2020, którego efektem będzie raport dotyczący umiejętności cyfrowych młodych ludzi w Polsce w kontekście międzynarodowym.

III. OCENA GŁÓWNEGO OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO WSKAZANEGO PRZEZ HABILITANTKĘ– MONOGRAFII

A. IWANICKIEJ *CYFROWY ŚWIAT DZIECI WE WCZESNYM WIEKU SZKOLNYM. UWARUNKOWANIA KORZYSTANIA Z NOWYCH TECHNOLOGII PRZEZ DZIECI.* WYDAWNICTWO NAUKOWE UAM 2020

Monografia Habilitantki stanowi kontynuację problematyki wcześniejszych analiz teoretycznych i badań empirycznych, związanych z edukacją medialną i funkcjonowaniem w świecie cyfrowym dzieci i młodzieży. Tym razem jednak Autorka skupiła się na roli technologii informacyjno-komunikacyjnych w rozwoju i edukacji dzieci w wieku

wczesnoszkolnym. To ważne, że podjęła tę problematykę w monografii, bowiem sposób jej ujęcia zasługuje na docenienie i uznanie przyjętego rozwiązania. Skupiła się bowiem, co nie było dotychczas zbyt często podejmowanie w analizach empirycznych, na charakterystyce obecności dzieci w świecie cyfrowym ujmowanej z ich perspektywy. Trafnie uzasadnia wybór takiego podejścia do analizowanej problematyki, bowiem dominującą perspektywą w wielu badaniach jest opisywanie tych zagadnień na podstawie opinii dorosłych (nauczycieli, rodziców). Jeżeli uwzględnia się perspektywę dzieci w wieku przedszkolnym czy wczesnoszkolnym, to zazwyczaj charakteryzując częstotliwość korzystania z różnych mediów, a także sposoby ich użytkowania i rodzaje preferowanych treści.

Monografia składa się z dwóch zasadniczych części: teoretycznej (trzy rozdziały) i empirycznej (trzy rozdziały: metodologia badań, opis wyników i wnioski z badań oraz rekomendacje).

Część teoretyczną tworzą trzy rozdziały: *Funkcjonowanie dzieci w środowisku cyfrowym*, *Nowe technologie a wspomaganie uczenia się dzieci*, *Kompetencje cyfrowe a obszary stosowania wybranych narzędzi cyfrowych*.

Pierwszy rozdział to charakterystyka rozwoju dzieci w młodszym wieku szkolnym w kontekście korzystania z mediów cyfrowych. Autorka koncentruje się na rozwoju poznawczym, fizycznym i ruchowym oraz społeczno-emocjonalnym. Konstrukcja tego rozdziału została oparta na pomyśle, aby wiedzę psychologiczną, dotyczącą osiągnięć rozwojowych dziecka w młodszym wieku szkolnym usytuować w kontekście aktywności, które może ono podejmować i podejmuje w świecie cyfrowych mediów i jej znaczenia dla rozwoju w wymienionych sferach. Habilitantka rozpoczyna rozważania od zdefiniowania pojęcia technologii informacyjno-komunikacyjnej, ukazując szeroką perspektywę interpretacyjną. Za S. Livingstone i L. Lievrouw definiuje pojęcie mediów w kontekście społecznym podkreślając, że współtworzą je trzy obszary: urządzenia, fizyczne przedmioty, działania komunikacyjne podejmowane z wykorzystaniem tych narzędzi oraz normy i zasady społeczne regulujące korzystanie z mediów. Technologie informacyjno-komunikacyjne umożliwiają szeroki dostęp do różnych informacji, komunikowanie się oraz pozwalają mieć wpływ na otoczenie społeczne. Autorka, analizując zagadnienie wykorzystania technologii komunikacyjnych przez dzieci, trafnie zauważa, że w tym obszarze pojawia się wiele uproszczeń i teorii, które nie mają osadzenia w badaniach empirycznych.

Opisując rozwój fizyczny, poznawczy i społeczno-emocjonalny dzieci w kontekście oddziaływania mediów opiera się na wybranych koncepcjach psychologicznych, głównie J.

Piaget, L. Wygotskiego, E. Eriksona M. Przetacznik-Gierowskiej czy A. Brzezińskiej. Uwzględnia również znaczenie kontekstu rozwoju dziecka przede wszystkim w rodzinie. Odwołując się do koncepcji M. Mead zwraca uwagę na zmiany, jakie dokonują się w przekazie międzypokoleniowym w związku z obecności mediów cyfrowych. To rodzice uczą się od swoich dzieci a nie odwrotnie. Innym ważnym środowiskiem oddziaływań na dziecko są instytucje edukacyjne, w tym przede wszystkim szkoła.

Treść rozdziału pierwszego koncentruje się na opisie i dyskusji zagadnienia wpływu mediów na funkcjonowanie dzieci w różnych sferach rozwoju. Zostały opisane pozytywne i negatywne aspekty „zanurzenia” w świecie cyfrowym. Za niewątpliwy walor tej części pracy uznają fakt pogłębionego i wieloaspektowego ujmowania tego zagadnienia. Jakość doświadczenia technologicznego zdobywanego przez dzieci w rodzinie i szkole determinuje ich sposób korzystania z technologii i buduje świadomość jej funkcji i znaczenia. Habilitantka podaje szereg argumentów potwierdzających pozytywny wpływ na dzieci TIK, a także zwraca uwagę na zagrożenia i negatywne skutki. Wszystkie stwierdzenia wspiera wynikami badań, a nie teoretycznymi rozważaniami. Podkreśla znaczenie mediów w rozwoju wielu umiejętności poznawczych i społeczno-emocjonalnych. Jednocześnie dostrzega negatywne zjawiska w społecznym, rodzinnym korzystaniu z mediów, szczególnie w przypadku dzieci. Przywołuje zjawisko *bedroom culture*, a więc przenoszenia aktywności dotychczas obecnych w przestrzeni ogólnodostępnej domownikom do pokoju dziecięcego. Wyposaża się go w urządzenia medialne i pozbawia w ten sposób dzieci interakcji z dorosłymi. Habilitantka opisuje też rozwój procesów poznawczych, np. uwagi w kontekście aktywności medialnej dzieci i wskazuje na duże zmiany w tym zakresie, jakie dokonują się w dzieciach. W ostatniej części pierwszego rozdziału znalazł się przegląd badań polskich i międzynarodowych, dotyczących sposobu korzystania przez dzieci z mediów cyfrowych. To wartościowa część pracy, bowiem Habilitantka starała się skupić uwagę przede wszystkim na badaniach dotyczących aktywności młodszych dzieci i zarysowała obszary toczącej się w tym zakresie dyskusji na arenie międzynarodowej. Podkreśla jednak, że dominuje dość tradycyjny sposób myślenia. W konkluzji zwróciła uwagę na fakt, że *Media wciąż mają przypiętą latkę narzędzi o podwyższonym ryzyku oddziaływania, a opinia publiczna raz po raz jest bombardowana co bardziej spektakularnymi przykładami szkodliwego wpływu Internetu lub gier komputerowych na dzieci – z uogólnieniem danego przypadku na całą populację* (s. 61).

Kolejne dwa rozdziały części teoretycznej monografii zostały poświęcone organizacji procesu uczenia się z wykorzystaniem nowoczesnych technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Habilitantka zwraca przede wszystkim uwagę na rodzaj nauczania multimedialnego, rozwijany w strefie badań anglosaskich, który nosi nazwę TEL – Technology Enhanced Learning, czyli nauczanie wspierane technologiami, a także model edukacji STEAM. Cechuje je nacisk na poprawę jakości procesu uczenia się z wykorzystaniem różnorodnych technologii, łącznie z innowacyjnym podejściem do metod kształcenia. Ekspozowanie TEL w edukacji z wykorzystaniem mediów cyfrowych zostało uzasadnione kontekstem psychologicznym związanym z koncepcjami procesu uczenia, w szczególności konstruktywizmem i konektywizmem. W ten sposób akcentuje, że kluczowe w analizowaniu problematyki relacji technologie cyfrowe - edukacja jest konieczność szerokiego podejścia do zmiany w sposobie kształcenia, które powinno uwzględniać kontekst i potrzeby rozwojowe dzieci wspólnie. Wprowadzenie nowych technologii wymaga modernizacji rozumienia roli szkoły i sposobu jej działania. To ważna uwaga, nawiązująca do podejścia do reform edukacyjnych w ujęciu M. Fullana. Podkreślał, że nie przeprowadzi się efektywnie reformy edukacji wprowadzając TIK do tradycyjnej, transmisyjnej wizji procesu kształcenia. Technologia nie zmieni szkoły, jeżeli nie zostanie podporządkowana radykalnej zmianie metodologii edukacji.

W ostatnim rozdziale części teoretycznej monografii Habilitantka prezentuje wyniki badań, dotyczące rodzaju aktywności, jakie podejmują dzieci i młodzież w świecie cyfrowym. Badania EU Kids Online 2018 potwierdzają bierne korzystanie z mediów cyfrowych i wykorzystywanie ich głównie do celów rozrywkowych i komunikacji. Treść tego rozdziału koncentruje się na wskazaniu rodzajów kompetencji, które są niezbędne młodym ludziom, aby mogli w odpowiedzialny, świadomy i twórczy sposób korzystać z technologii oraz określeniu roli edukacji szkolnej w tym procesie. Zostały opisane kierunki działań, które Autorka uważa za ważne, sprzyjające rozwojowi kompetencji cyfrowych dziecka (np. programowanie, STEAM, robotyka). Definicję kompetencji cyfrowych zamieszcza na stronie 111 ujmując ją szeroko: nie tylko jako sprawność techniczną, ale także określoną postawę i sposób myślenia oraz działania, pozwalający aktywnie, *świadomie, krytycznie*, z poszanowaniem zasad etyki oraz twórczo wykorzystywać media cyfrowe. Habilitantka określa też zadania edukacji medialnej, której integralną część stanowią kompetencje cyfrowe.

Część teoretyczna monografii ma określoną strukturę problemową. Analiza zagadnień została dokonana z wykorzystaniem szerokiego zakresu literatury polskiej i anglosaskiej, wykorzystano wyniki badań i raportów z zakresu korzystania z multimedii w edukacji, w kontekście doświadczeń dzieci i młodzieży. Tak część pracy wskazuje na bardzo dobrą

orientację Habilitantki w podjętej tematyce analiz oraz umiejętność pogłębionej dyskusji wybranych zagadnień.

Wśród uwag, które nasuwają się po przeczytaniu tej części monografii chciałabym wskazać na trzy zagadnienia:

1. W rozdziale 1. Habilitantka w dość powierzchowny sposób, wykorzystując literaturę z lat 60 tych i 70tych minionego wieku prezentuje zagadnienie ujęcia teoretycznego wieku wczesnoszkolnego (s. 19). Nie jest dla mnie jasny cel napisania tego podrozdziału w kontekście kolejnych, gdzie znalazła się charakterystyka rozwoju poznawczego, społeczno-emocjonalnego w relacji z korzystaniem z mediów cyfrowych.
2. Na stronach 26 i 27 jest krótka charakterystyka stadium operacji konkretnych z koncepcji rozwoju poznawczego J. Piageta i próba wskazania, w jakim zakresie nowe technologie mogą wpływać na rozwój tego etapu poznawczego u dzieci i budować pomost do kolejnego stadium operacji formalnych. Jednak zabrakło w tej części dokładniejszego wyjaśnienia w kontekście tej teorii mechanizmu wspierania rozwoju poprzez zaburzenie równowagi poznawczej w relacji z mediami cyfrowymi. Również koncepcja L. Wygotskiego została przywołana bardzo skrótowo i wykorzystanie jej do interpretacji prorozwojowej funkcji technologii informacyjnych nie zostało wyjaśnione i głębiej zanalizowane.
3. W rozdziale dotyczącym wykorzystania nowych technologii w edukacji zabrakło krytycznej analizy podstawy programowej i dyskusji sposobu rozumienia roli i ich znaczenia w odniesieniu do koncepcji edukacji i procesu uczenia się w dokumencie ministerialnym. Dominuje bowiem instrumentalne traktowanie technologii komunikacyjno-informacyjnych, które wprawdzie są coraz intensywniej promowane w administracyjnych zarządzeniach, ale ujmowane jako sposób uatrakcyjniania skostniałego systemu, a nie narzędzie wspierające przemyślaną koncepcję zmiany. Takim elementem podstawy programowej dla I etapu edukacji w mojej opinii jest kodowanie, nazywane na wyrost programowaniem. Wprowadzono je do podstawy programowej, ale zabrakło uzasadnienia tego rozwiązania oraz spójnej koncepcji edukacji medialnej nie tylko w odniesieniu do dzieci w wieku wczesnoszkolnym.

Mimo tych uwag oceniam część teoretyczną monografii wysoko. Sposób zaprezentowania problematyki obecności nowych technologii w procesie rozwoju i edukacji dzieci świadczy o dobrej orientacji Habilitantki w dorobku naukowym z tego obszaru, zarówno w kontekście

polskich doświadczeń i analiz, jak i badań międzynarodowych, krytycznej i problemowej analizie zagadnień oraz dostrzeżeniu szerokiego kontekstu społecznego.

Druga część monografii obejmuje prezentację założeń metodologicznych podjętych badań oraz analizę uzyskanych wyników. Habilitantka celem badań uczyniła opisanie postrzegania przez dzieci w wieku 6-9 lat własnego funkcjonowania w cyfrowym środowisku oraz uwarunkowań efektywnego rozwojowo korzystania z nowych technologii. Poza tym opisanie opinii nauczycieli dotyczących zakresu kompetencji cyfrowych dzieci w młodszym wieku szkolnym. W rozdziale opisującym metodologię badań zostały sformułowane trzy główne problemy badawcze:

1. *W jaki sposób dzieci w wieku 6-9 lat postrzegają swoje funkcjonowanie w cyfrowym środowisku?*
2. *Jakie uwarunkowania korzystnego rozwojowo wykorzystywania nowych technologii w działaniach dydaktycznych dostrzegają eksperci w odniesieniu do dzieci we wczesnym wieku szkolnym?*
3. *Jak nauczyciele postrzegają rozwijanie kompetencji cyfrowych przez dzieci w wieku 6-9 lat w kontekście formalnych działań szkoły?* (s. 141)

Do każdego z problemów została dodana seria pytań szczegółowych operacjonalizujących te zagadnienia. Główne metody badań, które zostały zastosowane to wywiad i sondaż diagnostyczny. Wywiady pogłębione przeprowadzono z grupą 30 dzieci w wieku wczesnoszkolnym oraz z ekspertami z obszaru edukacyjnych zastosowań nowych technologii. Natomiast badania ankietowe z nauczycielami wczesnej edukacji. Metodologia badań została opisana dość szczegółowo, zastosowano jakościowo-ilościowy model badań.

Wśród uwag, jakie nasuwają się po analizie założeń metodologicznych badań chciałabym wyodrębnić następujące :

- Badaniami została objęta grupa 30 dzieci w wieku od 6 do 10 lat z wylosowanych wcześniej szkół. Niestety nie znalazłam w monografii informacji szczegółowej, w jaki sposób było dokonane losowanie, co charakteryzowało wylosowane szkoły, jakie były środowiskowe różnice między szkołami, czyli kontekst edukacyjny i środowiskowy dzieci uczestniczących w badaniu
- Nie zostały też opisane dyspozycje do wywiadów pogłębionych z dziećmi i ekspertami

- Jaka była procedura wyboru ekspertów, którzy uczestniczyli w badaniu? Czy zastosowano np. procedurę sędziów kompetentnych?
- W przypadku badań ilościowych, które objęło grupę ponad 700 nauczycieli zastosowano dobór losowy respondentów z całego kraju. Opis doboru tej próby osób do badań jest bardzo skromny, nie podano informacji o operacie losowania.

W rozdziale 5 zostały opisane wyniki badań z podziałem na trzy grupy problemów badawczych. Ta część monografii jest bardzo interesująca, pozwala spojrzeć na analizowane zagadnienie obecności dzieci w świecie cyfrowym z perspektywy ich samych oraz dorosłych. Szczególnie ciekawa i pozwalająca na formułowanie ważnych dla praktyki wniosków jest część dotycząca perspektywy dzieci, w ujmowaniu ich doświadczeń związanych z nowymi technologiami w środowisku rodzinnym i szkolnym. Najpopularniejsze media wśród dzieci to tablet i smartfon, wykorzystują je intensywnie w czasie wolnym, bo nie mają niejednokrotnie innych, alternatywnych wzorców spędzania tego czasu. Jednocześnie czują się osamotnieni w środowisku rodzinnym, media muszą im zastąpić relacje z rodzicami. Ich kompetencje cyfrowe w wielu obszarach są zaawansowane, rozwijają je współpracując z rówieśnikami, wzajemnie się ucząc. Interesujący wynik badań prowadzonych wśród dzieci to zweryfikowanie dość silnego przekonania dorosłych o negatywnym wpływie kontaktu z mediami cyfrowymi na relacje społeczne. Dzieci deklarują potrzebę spotykania się z kolegami i koleżankami bez pośrednictwa mediów cyfrowych. Poza tym są aktywne komunikacyjnie i społecznie wykorzystując media ekranowe. Natomiast na uwagę zasługuje fakt, że badane dzieci dostrzegają, iż szkoła nie jest miejscem efektywnego rozwoju ich kompetencji, bowiem nowe technologie są wykorzystywane w ograniczonym zakresie przez nauczycieli. Tę opinię wzmacniają głosy ekspertów, którzy podkreślają potrzebę znacznie lepszego niż dotychczas przygotowania nauczycieli do pracy z nowymi technologiami i podnoszenia własnych kompetencji cyfrowych. Nauczyciele niejednokrotnie w ich opinii korzystają z mediów cyfrowych jako formy uatrakcyjnienia zajęć szkolnych, bez głębszego rozumienia ich roli w kontekście określonych koncepcji pedagogicznych.

Badania przeprowadzone wśród nauczycieli w formie ankiety ujawniły obecność w ich myśleniu określonych stereotypów na temat sposobu korzystania z technologii przez dzieci: zanurzenie w świecie cyfrowym i oderwanie od świata zewnętrznego, negatywne skutki rozwojowe, w szczególności w zakresie relacji społecznych. W tej kwestii zarysowała się rozbieżność między opiniami dzieci i ekspertów a nauczycielami. Zarówno dzieci, jak eksperci

cyfrowi dostrzegali możliwości podejmowania działań wspierających współpracę, wspólne rozwiązywanie problemów czy komunikowanie się za pośrednictwem mediów. Podczas gdy nauczyciele byli zwolennikami tezy, iż intensywna obecność dzieci w świecie cyfrowym doprowadza do alienacji.

Analiza uzyskanych wyników została przeprowadzona w sposób, który pozwolił nie tylko wyłonić najważniejsze tendencje w opiniach badanych, ale także porównać je ze sobą i dostrzec różnice. Istotnym wnioskiem z badań Autorki jest zwrócenie uwagi na fakt dominacji w obszarze dotychczasowych analiz empirycznych ujmowania tych zagadnień z jednej perspektywy- dorosłych oraz formułowanie tez, które narzucają jednostronną interpretację odbioru mediów przez dzieci.

Podsumowując ocenę monografii A. Iwanickiej *Cyfrowy świat dzieci we wczesnym wieku szkolnym* pragnę podkreślić, że to ważna publikacja w obszarze książek pedagogicznych. Uwzględnienie perspektywy dzieci w spojrzeniu na działalność w obszarze cyfrowych mediów wypełnia lukę w publikacjach z tego zakresu. Zaś zestawienie opinii różnych podmiotów w tym obszarze zagadnień umożliwia głębszą analizę problematyki rozwijania kompetencji cyfrowych dzieci i nauczycieli.

IV. POZOSTAŁE OSIĄGNIĘCIA NAUKOWO-BADAWCZE HABILITANTKI

Pozostałe publikacje przedstawione w dorobku naukowym Habilitantki stanowią spójną tematycznie całość, skoncentrowaną wokół problematyki diagnozowania i wspierania rozwoju kompetencji medialnych dzieci i młodzieży, w tym absolwentów studiów pedagogicznych. Ten ostatni temat został podjęty w rozdziale A. Iwanickiej (2013), *Kompetencje medialne absolwentów pedagogiki wobec rynku pracy* opublikowanym w monografii pod red. J. Morbitzera i E. Musiał: Człowiek Media Edukacja. Interesujący i ważny społecznie tekst w dorobku Habilitantki to rozdział współautorski (z N. Walter) *Zagrożenia socjalizacyjne z Internetu, czyli ciemna strona sieci* w monografii pod redakcją J. Modrzewskiego i A. Matysiak-Błaszczyk: *Socjalizacja dysocjacyjna w doświadczeniu indywidualnym i społecznym. Inspiracje teoretyczne i próby pedagogicznych ingerencji*. UAM 2012.

Ważne miejsce w dorobku naukowym Habilitantki zajmuje współpraca międzynarodowa i udział w latach 2013-2016 w projektach europejskich *Media and Information Literacy Policies in Europe* oraz *Media Literacy in Europe*. Aktywność badawcza w zespołach projektowych zaowocowała dwiema współautorskimi publikacjami w języku angielskim, stanowiącymi część raportu przygotowanego dla Komisji Europejskiej.

Osobne miejsce w dorobku naukowym zajmują publikacje związane z edukacją medialną i wykorzystaniem nowych technologii w szkole oraz sposobami wspierania rozwoju kompetencji cyfrowych. Tutaj warto wymienić artykuł badawczy A. Iwanickiej: *From passive recipients to active media creators: Small Children and ICT in the Light of Own Studies* opublikowany w 2018 roku oraz monografię pod redakcją Habilitantki *Edukacyjne i społeczne wyzwania rzeczywistości cyfrowej* Wydawnictwo UAM 2017.

V. OSIĄGNIĘCIA DYDAKTYCZNE, ADMINISTRACYJNE I POPULARYZACJA NAUKI

Habilitantka jest intensywnie zaangażowana w działalność dydaktyczną na Wydziale Studiów Edukacyjnych UAM w Poznaniu. Opracowała programy autorskie i prowadzi zajęcia na kierunkach studiów Pedagogika, Biologia z ekologią oraz Socjologia. Pełni też funkcję opiekuna praktyk studenckich. Jest zaangażowana w pracę kilku komisji wydziałowych, w tym Zespołu ds. Zapewniania jakości kształcenia. Za swoją pracę na rzecz Wydziału zdobyła szereg nagród i wyróżnień.

Habilitantka uczestniczy również aktywnie w popularyzowaniu wiedzy z zakresu edukacji medialnej, wspiera czynnych nauczycieli w rozwijaniu ich kompetencji cyfrowych, prowadząc szkolenia i seminaria w Polsce.

Dorobek naukowy dr A. Iwanickiej jest spójny tematycznie, wartościowy badawczo, wsparty bogatą wiedzą merytoryczną z zakresu pedagogiki medialnej i szerokiego kontekstu jej interpretowania w perspektywie socjologicznej i psychologicznej. Aktywność publikacyjna i udział w kilku ważnych międzynarodowych projektach badawczych, potwierdza wysokie kompetencje naukowe Habilitantki, a także umiejętność pracy w zespołach badawczych. Warsztat metodologiczny badań prezentowanych przez Habilitantkę świadczy o jej dobrym przygotowaniu naukowym i z pewnością będzie się rozwijał w pracy w międzynarodowych projektach badawczych.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę cały dorobek naukowy Pani dr Agnieszki Iwanickiej, który został przedstawiony do recenzji stwierdzam, że na tym etapie rozwoju naukowego Habilitantka **spełnia wymagania** określone w art.16 Ustawy z dnia 18 marca 2011 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie innych ustaw (Dz. Ustaw 2011, nr 48, poz.

455, Dz.U. z 2017 r., poz. 1789, tekst ujednolicony ze zm.) dotyczące kryteriów osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego. W związku z tym z pełnym przekonaniem **wniosuję o nadanie stopnia doktora habilitowanego Pani dr Agnieszce Iwanickiej.**

Warszawa, 28.09. 2020

Małgorzata Żytka